

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

H. L. DINGER, E. KANN, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST,
J. W. ERNSTE, G. A. VAN STEENBERGEN, MEJ. E. DE KOE.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK J. ALEXANDROFF.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

22e JAARGANG.
No. 24.

WOENSDAG
31 MAART 1920.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN.

DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Uit de Redactie getreden:

A. G. MARIS.

Toegetreden tot de Redactie:

Mejuffrouw E. DE KOE.

Vast medewerker voor de Rubriek Muziek:

J. ALEXANDROFF.

Het eerstvolgende nummer verschijnt Vrijdag 23 April 1920.

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

In Memoriam F. H. de Bruïne.

Apollo. Verslag van het Symphonie-Concert, door Alexandroff.

Studentenbelangen.

Eenheid en Gemeenschapszin, door v. S.

Vereenigingsleven.

Civiel en Bouwkundig Studentengezelschap „Practische Studie”.
Tweejaarlijksche tentoonstelling.

Gedachten en Gedichten.

„Wat komen zal”, door O.
Benauwde droomen.

Ingezonden.

Naar aanleiding van het rondschrijven van het voorloopig
Comité van de Studenten Bedrijfsorganisatie.
Door Th. J. Weijers, met antwoord.

Uit de Pers.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Hiermede vervullen wij den treurigen plicht kennis te geven van het overlijden op 15 Maart 1920 van onzen Corpsmakker

F. H. DE BRUÏNE.

Apollo.

(Verslag van het Symphonie-Concert op Vrijdag 26 Maart.)

Hedenavond Circus Hagenbeck, groote attractie o. a. Helena Matchisky met haar leeuwen en tijgers, ook olifanten en ganzen...

Hedenavond Apollo, groot Symphonie-Concert, o. a. 5de van Beethoven....

Welnu, het was geen bluf wat daar op het programma stond, de 5de werd heusch werkelijk gespeeld, zij het dan onder leiding van den heer Ruygrok, die inviel voor den heer A. Orobio de Castro. En de 5de heeft onze verwachtingen ver overtroffen.

Was het streven van het bestuur van Apollo eens echte orkestmuziek op het programma te brengen ons, ondanks het misschien iets voorbarige, sympathiek, nu zij het met hun orkest tot dit succes hebben weten te brengen, verdient het hulde.

Vergelijk men eens met deze prestatie van Apollo het peil der anders Delftsche kunstuitingen, met uitzondering dan van paarden motorrijden, zoo zien wij Tooneel nog zwelgende in het Possengere, de Coornschuere met uitzondering van het bestuur nog steeds prijkend met het werk van anderen, het S. W. bedrukt met het werk van menschen, die geen tijd hebben zich er aan te geven....

Natuurlijk mogen wij, over de uitvoering sprekend, niet verzwijgen dat het geleende koper veel te sterk klonk, in lijnrechte tegenstelling met geleend goud, dat zich gewoonlijk koest pleegt te houden.

Het was den strijkers daardoor onmogelijk ons nog eens ten overvloede te bewijzen, dat zij de zeer zware vioolpartij konden tot.... in de toppen van hun vingers, waar wij trouwens geen oogenblik aan getwijfeld hebben.¹⁾

Beethovens tijdgenooten beschrijven hem, zooals algemeen bekend, als een korte breedgeschouderde man met wild haar, woeste oogen.... en de geneigdheid bestond dan ook bij de musici en vooral bij dilettanten hem aan de hand van deze gegevens minstens eens in de drie maten zijn toorn te laten uitbrullen en al de heerlijke melodiën en thema verwerkingen daartusschen te concipieeren als het gedwongen rust uurtje van een vermoeide kanibaal...

Zeker, dikwijls is zijn muziek vol geweldige heroïsche toorn en fel aanhitsende strijdwoede, maar dan zinkt de stilte in die wilde ziel.... zoo zoet... als een genade des hemels, en dan ligt zijn oneindig zacht en goed gemoed open voor ons.... en staren wij met vochtige oogen in een ander gelaat.... tot zijn voorhoofd zich weer samentrekt en wij met angst in het hart, den storm reeds voelen naderen die zich straks boven onze hoofden in gierende losbandigheid zal ontketenen.

Ruijgrok toonde zich een durige robuste dirigent, maar kleepte de 5de in een wel wat te ruige rok, het stormde dat het een lieve leventje was. Gedeelten waar dat op zijn plaats was, (vooral in de finale) klonken dan ook uitstekend, maar op andere oogenblikken voldeed de vertolking minder.

Wij zullen streng zijn in ons oordeel en niet zeggen, nu ja, het zijn maar dilettanten, en dus alles maar gauw mooi mooi vinden...

Niets is voor dilettanten fataler dan een te zwakke critiek, dat leidt tot ongemotiveerde zelfingenomenheid en zelfoverschatting, en dan geeft Apollo over een jaar o. a. de Tijn Uilenspieghel van Richard Strausz en een simfonie van Brahms.... Neen, wij zullen het Apollo-orkest beoordeelen als een beroeps-orkest (en dat wij die maatstaf kunnen aanleggen is een niet te onderschatten appreciatie) en uitsluitend een oogje dichtknijpen waar het zuivere techniek-kwesties geldt.²⁾

Het andante conbrio werd iets te slepend genomen, de melodie klonk hier niet edel genoeg, en het scherzo was te ruw, dat was geen scherzo meer.

Verder liet de detail afwerking veel te wenschen, de klanken van de verschillende partijen vloeiden niet mooi in elkaar over, de eene partij nam niet mooi en gevoelig het thema van de andere partij over, hier en daar ontbrak het klank-fonds. Dat de violen niet gemarkeerd genoeg klonken, kwam zooals wij reeds boven zeiden, doordat trom en koper te sterk waren.

¹⁾ Dit is slechts een grapje, het verbaasde ons werkelijk, hoe zij de partij in dit tempo konden spelen en wij kregen sterk den indruk, dat de partijen wel goed gekend werden.

²⁾ Er bestaat maar één Kunst, en niet een aparte voor beroeps-beoefenaars en voor dilettanten, één maatstaf, ook al komen de dilettanten daardoor in een wat onverdiend ongunstige waarde verhouding.

Wij durven volstrekt niet zeggen, dat dit alles geheel aan den dirigent lag, daar één repetitie met een dilett. orkest door een dirigent ingestudeerd, veel en veel te weinig is om over zijn capaciteiten een oordeel te kunnen vellen.

Evenmin kunnen wij beweren, dat het aan de Apollo strijkers lag, (immers zelfs de beste musicus kan in een orkest meespeelend weinig zeggen over de samenklank met de andere instrumenten), allen speelden met feu sacré en vooral de cellen klonken prachtig. Hier en daar verrasten ons toch wel eens fijne nuances die van het orkest zelf schenen uit te gaan en misschien nog herinneringen waren aan de repetities met den heer Orobio de Castro.

Een heele winter hard met een orkest samen te werken en dan de uitvoering niet te kunnen leiden is wel 'n heel ongelukkige samenloop van omstandigheden voor dezen dirigent-violist.

Voor de pauze de bekende Overture Iphigenia in Aulis van Glück, uitstekend gespeeld.

Daarna een Aria uit Iphigenia in Tauris van denzelfden componist, gezongen door Mej. A. de Bruijn, die zich geheel belangeloos beschikbaar had gesteld voor deze uitvoering. De orkest begeleiding was hier lang niet mooi, gaf geen achtergrond aan de zangstem, bovendien heerschte er op een gegeven oogenblik lichte oneenigheid tusschen de strijkers.

Mej. de Bruijn heeft een bijzonder prettig natuurlijk en helder stemgeluid en nog meer dan in dit stuk toonde zij in het lied Bois épais van Lully, haar gezonde muzikaliteit, en klassiek stijl-begrip. Dat lied werd bepaald mooi gezongen. Het aardige lied Ma barque légère van Grétry stelt geheel andere eischen, en geraffineerde techniek en lichte schalksche dardelheid in de stem (zonder dat het geluid van vastheid en straling verliest.) Een stuk als dit en het geestige „Entendez-vous le carillon du verre?" liggen m. i. niet geheel in de lijn van de zangeres.

Om die stukken geheel tot hun recht te doen komen moet men de buitensporige stembegaving hebben van iemand als Birgit Engell. Mej. Gransberg zorgde voor een goede pianobegeleiding.

Als slot voor de pauze het Concerto grosso (B. gr. terts op 3 N°. 5) van Francesco Geminiani voor strijkorkest, soloquartet en piano.

Het stuk dat voor het eerst hier te lande werd uitgevoerd heeft de aantrekkelijkheid van vele Italiaansche klassieken, maar is niet diep. Ruijgrok kende het concert niet, zoodat zijn leiding hier slechts zeer beperkt kon zijn. Het orkest speelde te sterk tegenover de solisten, (de piano hoorde men haast in 't geheel niet) en de vertolking was niet in zuiver klassieke stijl, miste hier en daar dat eenvoudige rustige strikt-rythmische dat mede een bekoring is van alle oude muziek.

Uitstekend van hun taak kweet zich het solo-quartet de heeren Dumont, Schlingemann, Hanrath, Mauser, en de piano de heer P. de Haas). Was de 1ste viool in het begin wat zenuwachtig, op het laatst had hij gelukkiger momenten en overtuigde ons van zijn degelijke muzikaliteit.

Als bijzonderheid vermelden wij nog dat twee professoren (de Rector-Magnificus prof. M. de Haas en prof. Baudet) in het orkest medewerkten, vooral de cellen voeren niet slecht bij deze professorale leiding.

Hun medewerken doet ons behalve zeer sympathiek ook aan als het symbool van een toekomstige groote samenwerking tusschen professoren en studenten.....

Ons linker oog traant van aandoening en ons rechter kijkt schuins naar de C. C. .... en dan hopen wij dat die tijden spoedig mogen aanbreken.

Veel applaus, bloemen en kransen beloonde alle medewerkenden, die met trots op de prestaties van dezen avond kunnen neerzien.

J. ALEXANDROFF.

STUDENTEN-BELANGEN.

Eenheid en Gemeenschapszin.

Het behoeft niet langer betoog, dat eenheid onder ons Delftsche Studenten geworden is tot een dringende eisch; een eisch, niet alleen van praktisch, maar tevens van ideëel belang. Eensdeels is een alomvattende vereeniging van Studenten noodig om velerlei praktische belangen te behartigen; anderdeels zal een verbond van studenten, waarvan groote moreele stuwkracht uitgaat, aanvulling zijn in een groote leemte, die tegenwoordig nog bestaat op het gebied van intellectueelen, ofschoon in minder mate, technisch leven en streven der hedendaagsche ontwikkelde klasse in Nederland.

Waar toch sinds een dertigtal jaren overal, hier te lande niet in 't minst, in alle mogelijke takken van industrie, handel, nijverheid, onderwijs, ambtenaarswezen, enz., nationale vereenigingen werden opgericht tusschen menschen met dezelfde ideeën en belangen, daar wekt het in 't eerst, veel verbazing, dat de Studenten, immers de intellectuele spes patriae, den eisch van algemeene aansluiting nog niet schenen te voelen. Bij nadere beschouwing is dit zeer gemakkelijk te verklaren, immers wij Studenten waren steeds de meest onafhankelijke leden der Maatschappij; ons Vaders beurs, eigen geweten waren de eenige ons opgelegde beperkingen.

Finantieel sterkeren waren wij immers steeds in staat onze meeste verlangens te bevredigen en onze ideeën waren steeds tegen aanranding gevrijwaard. Onze tradities waren nog intact en tegen aanvallen bestand.

Toen de oorlog kwam werd het anders. Voor geld was niet alles meer te krijgen. In het distributietijdvak voelden we reeds gemis aan eenheid; zoodat hier tijdelijk in moest worden voorzien. Wij even goed als anderen moesten ons bekrimpen. Het bleek, dat ook wij afhankelijk waren, waaraan wij eigenlijk nooit hadden gedacht. Toen ook zagen wij in, dat inplaats van de scheppers-dragers

te zijn van nieuwe ideeën, wij hoogstens volgelingen waren van een oudere generatie.

Wij werden gedwongen, in die materieel-moreel slechte tijden onze toestand in te zien. „Not macht erfinderisch" heeft weer beezen wet te zijn. „Es gehört zu den bewundernswertesten Lehren, die uns das Studium des Menschen gibt, das materielle Not, Eitelheit und Ehrgeiz unter allen die kräftigsten Triebfedern der Menschen und die mächtigsten Hebel zu wahrhaft bedeutender Leistungen sind"; zegt de anthropoloog Waitz. In die moeilijke tijden hebben wij ons zelf leeren kennen en we hebben getracht daarvan gebruik te maken. Wij hebben ingezien, dat het zaak was, onze schade in te halen; omdat wij anders binnenkort, wellicht zeer zwak zouden staan.

Wat te doen: was de groote vraag. Ideeën kwamen op, werden uitgewerkt. Allen hadden eenzelfde grondgedachte: door hervorming in ons en tusschen ons tot éénheid.

Hoe 't hier in Delft was weten we allen: 't Corps sterk van traditie, schrap staand tegen aanvallen van buiten; de Bond, die bleek bestaansrecht te hebben, voor hen die groentijd afkeurden of (en) over bescheidenen beurzen te beschikken hadden; de meisjes, die hier ieder jaar in stijgend aantal met de vorderingen harer emancipatie evenredig aankwamen. Daarnaast het zeer groot aantal nihilisten, waarvan een groot procent Delft uitsluitend bij dag overstroomt.

In al deze groepen voelden men: dat er verandering moest komen; verandering door samenwerken.

Wie daartoe de stoot gaf, was: het Corps.

Bedenk hier even, gij allen niet-Corpsleden, wat dat beteekent: Het Corps was altijd nog de sterkste vereeniging, de vereeniging van hen, die 't meest finantieel onafhankelijk, met de hechtste tradities, die dus in staat waren de strijd tegen de veranderende omstandigheden het langst vol te houden. Het Corps had nog steeds aan zichzelf genoeg, hoe eenvoudig was het toch van het Corps langzamerhand een intiem-gedistingeerde gezelligheidsclub te maken, desnoods met ballottage en hooge geldelijke eischen. Ondanks alles zou het Corps niet „over den kop gaan." En in de laatste plaats hebt gij kunnen verwachten, dat het Corps met zijn krachtigst levende traditie de eerste stoot zou geven tot een algemeene samenwerking.

Toch heeft het Corps ingezien, waarheen het streven moet worden geleid. Het Corps, en dóór het Corps, de Senaat heeft overwogen hoe het best alle belangen, zoowel ideëele als praktische, zoowel eigen belangen als die van mede-studenten, moeten worden behartigd.

Daarom heeft het Corps, als machtigste studentenvereeniging het tot plicht gerekend, den eerste stoot te geven tot de eenheid. Het Corps heeft getoond te bezitten, wat vele anderen missen: praktische gemeenschapszin. Wie hetzelfde inzagen, dat waren de Bond, de D. V. S. V. Ook verscheidene studenten, die kwamen met plannen tot eenheid, bleken gemeenschapszin te bezitten.

Voor al kwam die tot uiting in 't plan van de heeren Bouman c.s. welk plan zeker 't beste zou zijn, wanneer Corps, Bond en D. V. S. V. niet bestonden. Toch zou zelfs dan b.v. de uitvoering van het daarin geprojecteerde kiesstelsel wel eens een groote teleurstelling kunnen worden.

Nu echter, daar er drie groote vereenigingen bestaan, is het rationeel van hen, en niet van de studie-organisaties uit te gaan, daar de laatste een geheel andere missie te vervullen hebben en te veel aan banden zijn gelegd, wat betreft hun bevoegdheid.

Wat echter jammer is van het plan „via vakvereeniging," dat is dat het voor velen een reden is, niet op het plan van de besturen van Corps, Bond en D. V. S. V. in te gaan, en wat erger is, onwillekeurig wantrouwen tegen die besturen in de hand te werken, wantrouwen, dat zich voornamelijk uit tegen den Senaat of Corps.

Waarom toch dit wantrouwen? Waarom het verwijt van niet recht door zee gaan? Zeker, er wordt „geschipperd," omdat het niet anders kan. Degenen, die niet in 't Corpsleven zijn ingewijd, begrijpen misschien niet, dat het Corps zich een opoffering moet getroosten bij het bereiken van de eenheid. Zooals reeds gezegd: een gezellig clubje is intiem en comfortabel. Nu zijn er Corpsleden, natuurlijk, die dat willen boven expansie; die niet willen dat het Corps zich de opoffering van niet meer te zijn een gezelligheidsvereeniging, van te zijn een ruimer, op breede banen geleide, doch veel meer verantwoordelijkheid bezittende vereeniging, wier leden zich meer sociale-ethische plichten zullen zien opgelegd, zal getroosten.

Gij zult dit moeten inzien en daarmee zal uw wantrouwen in den Senaat verdwijnen, als gij zijne moeilijkheden kunt doorvoelen. Een verwijt aan den Senaat over tweeslachtigheid in optreden is dan ook zeer misplaatst, en dan bedenke men maar even de moeiten en kosten, die zijne leden zich niet ontzien te dragen voor uw goede zaak.

Wat nu zoo dringend noodig is, om te komen tot een wezenlijke eenheid, een daadkrachtig en moreel gezond lichaam, dat is: gemeenschapszin. Zin tot eenheid, tot samenwerken, die de psyche van ieder student doordringt. Wat die gemeenschapszin nu nog als een zwaar blok in den weg staat, dat is dat meerderheidsgevoel van zichzelf boven anderen, die ingekankerde minachting van vele „heeren" voor al wat „prol" is. Onder Corpsleden heerscht het, natuurlijk; maar ook onder vele anderen.

Maar wie er ook mee behebt is: eruit moet het, bij allen. Gij heeren, toont uw superioriteit, uw meerdere beschaving, tengevolge van hoogere afkomst of betere opvoeding, juist door meevoelen met en appreciatie van wat anderen met veel mindere hulpmiddelen en omstandigheden hebben kunnen bereiken op omgangsgebied, al hebben zij niet uw hooge vlucht kunnen volgen. Minacht niet, daarmee stoot gij af; waardeer de goede eigenschappen, welke bij u misschien niet te vinden zijn. Gij toonaangevend Corpslid, ik begrijp dat ge liever niet met een proletariër aan tafel eet, maar

toont geen minachting en scheldt niet alvorens u de aardappels om de ooren vliegen.

Maar, nihilisten, verwijt niet alleen den Corpsleden hun hooghartigheid en kak. Een voorbeeld zal U bewijzen, dat ook onder U het kwaad woekert: op de lijst, waarop den Senaat van D. S. C. werd verzocht om stappen te doen in de richting van een federatie, hebben eenige „heeren” niet willen teekenen, omdat . . . er ook Rotterdammers op hadden geteekend. En zoo zijn er meer voorbeelden van die ergelijke kleinzieligheid, die hun oorsprong vindt in dat gevoel van meerderwaardigheid, dat elk aangroeien van gemeenschapszin in den weg staat. Tracht dat toch aan te kweken, tracht belangstelling te hebben in algemeene dingen zoowel in andermans, misschien beknopte, streven. Nu is 't nog tijd om te leeren zonder daar hoog leergeld voor te moeten betalen, zooals wellicht later; gij kunt veel leeren ook van hen, die gij beneden U acht. En vergeet niet het kwaad, dat gij nu sticht, door anderen in hun streven te remmen. Al ontbreekt U het interesse uit een eigen kortzichtig belang, tracht dan op de hoogte te komen voor anderen, voor de goede zaak. Zooals nu ook weer gebleken is op de vergadering van Vrijdag 26 Maart, waarop toch *alle* belangstellende waren uitgenoodigd, kwamen daar de menschen met plannen en een handjevol anderen. Laat nu het rondschriften van den Senaat aan eenduidigheid te wenschen hebben gelaten; 't was toch alweer een bewijs, dat „men” voor andermans plannen geen interesse bezit.

Zoo komt dus de vergadering in bespreking. Diegenen, die hun plannen reeds geheel of gedeeltelijk openbaar gemaakt hadden waren aanwezig. Gelukkig dan ook, dat er door de kern iets bereikt is n.l. het kiezen van een zeer voorloopige vertegenwoordiging. Dit is ook de meest natuurlijke weg; een voorloopige vereeniging van nihilisten met eenige leden, die een vergadering uitschrijven en leipen, waarop dan een definitief vertegenwoordigend lichaam kan worden gekozen. Dat eenmaal gebeurd zijnde, kan de federatie op papier worden opgericht en het bestuur zijn werkzaamheden aanvangen. Op de vergadering waren aanwezig de geheele Senaat, 3 leden van het bestuur der D. V. S. V. en ongeveer veertig niet aangeslotenen bij D. S. C., D. S. B. of D. V. S. V.

De president van den Senaat van het D. S. C. opent de vergadering en zet het doel der bijeenkomst uiteen, hetgeen genoegzaam bekend om hier nog te worden vermeld. Dan komt spreker op het plan via vakvereenigingen. Spr. zegt alle plannen te hebben overwogen met de andere besturen en vindt als bezwaar tegen dit plan de vakvereenigingen altijd betrekkelijk gespecialiseerd en niet autonoom. De vereenigingen voor studie- en studentenbelangen met elkaar in verband, maar toch gescheiden, wegens de tegenstrijdigheid. Zeker geen gemeenschappelijk bestuur. Sommige stemmen waren voor een plotselinge ideeële vereeniging; dit zou slechts op papier zijn, te theoretisch. Men moet rekening houden met de bestaande toestanden. Ook in andere universiteiten streeft men naar vereeniging, om ten slotte te komen tot een nationale studentenorganisatie, welks reglement in drie deelen zou zijn gescheiden, te weten: studie-organisatie, studenten-organisatie en verbandlegging tusschen deze twee organisaties.

Het Corps, de Bond, de D. V. S. V. zouden zich vereenigen, als vierde in den Bond de nihilisten. Dit is de juiste weg, daar een trapsgewijze willekeurig en plotseling gekozen bestuur noch moreel overwicht, noch verantwoordelijkheid bezit. Ook merkt spr. op, dat met een bestuur van boven de zeven leden zeer bezwaarlijk te werken valt, en daarom een bepaalde progressie ingevoerd.

Ieder zou noodzakelijk animo moeten toonen; in ieder geval zou ieder moeten komen stemmen.

Nog merkt spreker op, dat de federatie een overgang is, later moeten de vereenigingen van thans trachten zooveel mogelijk hun bezwaren tegen het lidmaatschap weg te nemen, zoodat men zal kunnen komen tot een groote vereeniging op redelijke algemeene grondslagen.

Debat: De heer Levison wil, dat de vereenigingen voorzien in de behoeften van de nihilisten. Verder vindt spr. het een bezwaar, dat 1200 studenten nog geen invloed kunnen oefenen.

De president antwoordt, dat 't met onwillige honden kwaad hazen vangen is: de bestaande vereenigingen kunnen zich niet zóó hervormen, dat ze binnen afzienbaren tijd alle ingeschrevenen kunnen omvatten; het tempo waarin dit kan geschieden, is in de gegeven omstandigheden niet snel genoeg. De federatie zal geen verzameling zijn van partijen, zooals de Tweede Kamer, maar algemeene dingen moeten in 't oog worden gehouden. De heer Levison is bang, dat de ongeorganiseerden geen invloed zullen krijgen, dat invloed slechts uit kan gaan door hun vereeniging, die hun belang vertegenwoordigt.

De heer Rooseschoon merkt op, dat bij de nihilisten geen verantwoordelijkheid bestaat; spreker acht ook een bestuur van twintig menschen geen bezwaar. De president antwoordt, dat praktische verkiezingskwesties later kunnen worden opgelost, maar heeft bezwaar tegen zoo'n groot bestuur.

De heer Van Oyen informeert naar de toestand van samenwerking van Senaat, Bonds- en D. V. S. V. bestuur. Spr. zou veel voelen voor de uitgave van een studentenblad. De pres. antwoordt, dat dit laatste een punt van bespreking vormt.

De heer Van Swaay vindt dat religieuze vereenigingen ook als zoodanig in de federatie vertegenwoordiging moeten hebben. Een volgend spreker deelt deze opvatting. De pres. heeft hiertegen bezwaar; met name tegen het opnemen van vereenigingen in de federatie die op bepaalde grondslag staan, die voor hare leden zeer speciale belangen behartigen; en mede tegen de dubbelstelling bij stemming.

De heer Van Roon verzoekt de pres. om mededeelingen inzake de belangstelling die in het Corps voor de federatie en andere hervormingen bestaat; en vraagt verder of geen artikelen Corps- of Bondswet het in 't leven roepen van de federatie in den weg staan. De pres. antwoordt, dat de belangstellingen voor deze zaken in het Corps een 25—50 % van de leden omvat. De heer Van

Roon wil verder hoofdelijke stemming. Hiermee kan de president het niet eens zijn, daar de candidaten dan geen macht achter zich hebben. Spr. wil een tijdelijke commissie om mee te praten.

De heer Brandsma verzoekt den president den vereenigingen in overweging te geven, over de plannen intern te beraadslagen. Verder wijst spr. op het bezwaar van het steeds wisselend aantal enthousiaste nihilisten en de daarmee gelijken tred houdende uitslag der verkiezingen. Spr. wenscht evenredige vertegenwoordiging.

De president zegt, dat de vereenigingen zullen worden ingelicht, en verzoekt, de plannen in eigen boezem te bespreken.

De heer Kruthof, namens vele leden der S. S. R. zegt, dat alle studenten moeten steunen. Wil de nationale organisatie recht van bestaan hebben, dan moeten ook alle georganiseerde nihilisten meedoen.

Na eenig debat stelt de heer Bienfait voor een voorloopige commissie te benoemen, die tot taak zal hebben een definitieve vertegenwoordiging te doen kiezen en hierover in overleg te treden met de besturen van Corps, Bond en D. V. S.

Welk voorstel werd aangenomen.

De heeren Bienfait, Brandsma, Levison, Van Roon en Van Swaay worden dan in de voorloopige commissie benoemd.

Het spreekt vanzelf, dat deze commissie geen gemakkelijke taak heeft. Om zoo'n heterogene massa als de niet aangeslotenen bij D. S. C., D. S. B. en D. V. S. V. tot belangstelling voor één zaak te brengen is heel wat nodig. 't Is dan ook te hopen, dat alle vereenigingen dat zullen inzien en hare leden zullen opwekken tot belangstelling en meewerken met de commissie. Men vergeet toch niet, dat *niet-meewerken* hier *tegenwerken* beteekent.

En door het bereiken van het voorloopig doel — de oprichting der federatie — tegen te werken, doet men ieder pogen tot verbetering mislukken. De federatie eenmaal opgericht, kan ieder in voldoende mate zijn plannen kenbaar maken en kan ieder meehelpen te streven in de richting van een Studentenmaatschappij, die in alle opzichten aan hooge eischen kan voldoen.

v. S.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel en Bouwkundig Studentengezelschap „Practische Studie”.

TWEEJAARLIJSCH TONTOONSTELLING.

Het Bestuur stelt zich voor de Tweejaarlijksche Tentoonstelling van werken der twee laatste jaren van leden en oud-leden van het Gezelschap te doen plaats vinden van 26 April tot en met 1 Mei a.s. in de tentoonstellingszaal van de Bibliotheek der T. H.

Wil deze tentoonstelling slagen dan is een groote deelname noodzakelijk.

De Commissie tot organisatie van de tentoonstelling bestaat uit J. W. Dinger, Mej. A. E. F. Gratama, L. C. Kalf, E. J. de Maar, P. K. van Meurs en A. J. van der Steur.

Inzendingen worden ingewacht vóór Donderdag 22 April bij de concierge van de Bibliotheek.

HET BESTUUR.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

„Wat komen zal.”

Er is weemoed, smart en angst in ons gekomen. Weemoed, denkend aan datgene wat geweest is, smart over het droeve verschijnsel dat ons kort geleden is geopenbaard en tot zekerheid geworden, angst voor de tijden die komen gaan. Want het heil en het welzijn van eene samenleving, een verband, kan nooit bestaan door brute kracht, grofheid en woestheid, anders dan die bij wilde volkstammen.

Slechts handelingen gedragen door de fijnheid-van geest der leden van dat verband, kan voeren tot eenheid, iets groots en moois.

En wel is ons gebleken, dat datgene wat wij niet wilden gelooven, wat wij slechts beschouwden als een grillig spookverschijnsel in ons opgekomen in duistere momenten, tot waarheid is geworden. De toekomst van eene ons dierbare samenleving zal staan in het teken van brute kracht.

Wanhopend grijpen wij ons vast aan de laatste verklaring van zóóveel wilds en wanstalterigs: het zal zijn de jeugdige leeftijd, de onrijpheid van de jongeren onder ons.

Maar waarom is dit verschijnsel den laatsten tijd zooveel méér op den voorgrond getreden, bij de pogingen tot het opvoeren van een zekere comédie, bereikend het toppunt van slechten smaak? Gebrek aan geest kan en mag nooit iemand verweten worden, pogingen dat gebrek te vergoeden door grofheid, ruwheid en wansmaak zijn minderwaardig.

Heeft dan op de jongeren onder ons de oorlog zijn beschaving-loozen stempel gedrukt, moet ook de geest die onder hen heerscht, worden verklaard door den slechten invloed van ruwe, barbaarsche tijden?

Indien dit zoo moge zijn en niet spoedig verandere, indien niet het komende geslacht inziet, dat fijnheid van geest en gevoelens staan boven misbruik van lichamelijke kracht, dan geven alle heldhaftige pogingen van de verstandigen in dat verband niets om aan die samenleving die plaats te doen behouden waar zij volgens oude, historische gronden het volle recht op heeft.

Dan kunt gij lachen om al wat ouderen met verstand en rede opbouwden, door u genegeerd en misverstaan, dan kunt gij met uw massieve en massale kracht niet opbouwen en handhaven waar andere, hoogere vermogens zoo zeer van noode zijn.

En „wat komen zal” zij voor de ouderen onder ons eene wanhopige, droeve, duistere zaak.

24 Maart 1920.

O.

Benauwde droomen.

Volhardend had men er aan gebouwd, aan de groote centrifuge. Ze was nu bijna klaar, de machine, die Prof. Allswety had geconstrueerd.

Scherp denker, maar tevens onverschrokken onderzoeker, had hij al zijn gaven en tijd besteed aan het nemen van proeven op organismen onder geforceerde toestanden.

Wereldberoemd reeds waren zijn onderzoekingen op het gebied der pathologische verschijnselen bij duikers, en in den laatsten tijd, zijn studiën over geestelijke afwijkingen bij menschen die het zoozeer gevreesde roffelvuur aan een der fronten hadden uitgehouden.

Nu was het plan in hem geboren eens te onderzoeken, hoe een menscheelich lichaam op centrifugale krachten reageerde, en welke afwijkingen de functies dan zouden vertoonen. Na proefnemingen op verschillende dieren, had hij bevonden, dat deze een verrassend hoog aantal toeren konden weerstaan, zonder dat het organisme er merkbaar onder leed. Steeds verder gaand, waren zijn plannen stouter geworden, totdat hij deze machine, waar nu de laatste hand aan gelegd werd, bedacht had.

Ze bestond uit een vertikale spil, waaraan een horizontale arm bevestigd was, die een soort kajuit droeg. Deze had de paraboloidische vorm, ter verkleining van den luchtweerstand, terwijl op denzelfden arm, echter aan de andere zijde van den spil een tegenwicht bevestigd was, dat de zekere gang van het geheel zou bevorderen. De spil werd door een stilstaanden electromotor gedreven, die, zuiver van uitvoerig en een wonder van constructie, vanuit de cabine geregeld werd. Door het draaien van een daar geplaatsten controler kan men den stroom regelen en den spil aldus elke gewenschte snelheid geven. Prof. Allswety zou zelf in de cabine plaats nemen en aldaar nu op zich zelf proeven nemen en zijne resultaten controleren.

Toen het geheel klaar was en in het ruime laboratorium opgesteld, werden, daar de proeven in de wetenschappelijke wereld groote belangstelling hadden gewekt, vele autoriteiten uitgenoodigd om het verloop der proefnemingen bij te wonen.

Op het bepaalde uur, dat de geleerde plaats zou nemen in de cabine, waren dan ook vele gerenommeerde mannen der weten-

schap om het toestel verzameld. De laatste instrumenten werden in gereedheid gebracht en in de cabine gelegd, de monteur zag het geheel nog eens na en legde hier en daar nog een moer wat vaster.

Schertsend nam Prof. Allswety op het smalle bankje plaats, zoodat hij met het gezicht naar de spil gekeerd was, drukte nog hier en daar enkele instrumenten wat vaster in hun houders, daar ze anders bij het rondwentelen los mochten geraken en breken, overzag het geheel, en knikte daarna den monteur even toe, waarop deze den motorschakelaar inzette.

Nog stond de machine stil, totdat de Professor langzaam den den contrôler liet tikken. Soepel en zacht begint de motor te wentelen, een steeds stijgende toon zingend. De cabine gleed rond, en duidelijk nog kon men den man achter het venstertje zien zitten.

Sneller en sneller ging het, tot men de cabine niet meer kon onderscheiden en ze zich oploste in een cirkelende kring.

Vol attentie zag een ieder toe. De proef scheen uitstekend te slagen. Blijkbaar verhoogde Prof. Allswety het toerental niet meer en was hij nu bezig met zijn proefnemingen. Wanneer deze afgevoerd waren, zou hij het aantal toeren verminderen door den motor weder uit te schakelen, en de monteur zou dan met den krachtigen blokrem het geheel weder tot stilstand brengen.

Eenige minuten echter verstreken, en verandering was nog niet te zien. Nog steeds suisde het toestel rond. Onder de omstanders werd eenige ongerustheid merkbaar, evenwel, men durfde ze niet te laten blijken, trouwens Prof. Allswety had immers een contrôler vlak voor zich en met een handomdraaien zou hij terstond den vaart kunnen verminderen!

Toch steeg de onrust; het toestel draaide nu reeds meer dan een kwartier en de proef zou volgens afspraak niet langer dan vijf minuten duren.

Tenslotte besloot men het geheel tot stilstand te brengen. Roekeeloos als de vorschier was, dacht hij waarschijnlijk niet aan het gevaar, dat er voor hem bestond als de proefneming te lang gerekt werd.

Men besloot den schakelaar uit te trekken en den rem aan te leggen. De monteur deed de noodig handgrepen en niet zonder angst zag men het gevaarte in snelheid afnemen.

Toen het stilstand snelden allen naar de deur van de kajuit. De monteur opende haar, toen plotseling allen ontzet stonden. Daar zat het lijk van den onderzoeker, het lichaam geheel verslapt en bloedloos, de veege lippen half geopend, met het hoofd achterover tegen den wand geleund. De armen hingen slap langs het lichaam en hadden het instrument laten vallen.

Door de groote snelheid waarmede de cabine rondwentelde, was de centrifugale kracht zóó groot geworden, dat hij met alle krachtsinspanning de contrôler niet met zijn hand had kunnen bereiken. Prof. Allswety was gecentrifugeerd.

(Zie verder Tweede Blad.)

ADVERTENTIEN.

N.V. Kleermakerij E. Staal.

Dir. C. E. C. PIETERSE.

Den Haag, Lange Houtstraat 20.

Telefoon H. 3535.

OPENING Voorjaar- en Zomer-Seizoen.

DE FIJNSTE EN MEEST VERWARMENDE
DRANK IS EEN

GROG

VAN

B.A.M.ARAK

(ZEER OUDE BATAVIA-ARAK)

„BAM-VIC”

(B.A.M.ARAK met VICTORIA-WATER)

DE DRANK DER BETERE STANDEN!

DE B.A.M.ARAK IS ALOM VERKRIJGBAAR

Mr. WILLIAM W. DAVIDSON,
TEACHER OF ENGLISH.

Blind Englishman, educated at the Royal N. College,
London, gives conversation lessons.

Address: 97 ROTTERDAMSCHER WEG, Delft,
(2 minutes' walk past Jaffalaan).

UITZENDING

van DINERS in verwarmde bussen.

Dagelijks NASSI GORENG

bij vooruitbestelling.

JACHT- EN VISCHSCHOTELS.

Aanbevelend.

Chr. F. RUTER, Oude Delft 120.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
31 MAART 1920. No. 24.

INGEZONDEN.

Naar aanleiding van het rondschrijven van het voorloopig Comité van de Studenten Bedrijfsorganisatie zou ik gaarne het volgende opmerken:

In 't algemeen zal 't meest op de deelname van oudere studenten worden prijsgesteld, daar deze toch geacht kunnen worden meer verantwoordelijkheidsgevoel en technische kennis te bezitten dan jongeren. Waar nu die ouderen juist minder tijd te verliezen hebben met 't oog op hun studie, lijkt het mij gewenscht indien het voorloopig Comité bij de reeds opgegeven vragen ook nog de vraag naar eventueele examens in de naaste toekomst af te leggen, had gesteld. Tevens zou mij een mededeeling over eventueele voorloopige oefening zeer gewenscht hebben voorgekomen.

Ik begrijp: als de nood aan den man komt helpt ieder mee, maar zoolang er nog slechts werkzaamheden op kleiner schaal te verrichten zijn, zullen velen niet willen riskeeren daarvoor te worden opgeroepen, waartoe zij zich immers geheel verbinden, indien zij één of meer examens in 't vooruitzicht hebben.

Daarom lijkt het mij voor de goede zaak wel van belang, dat het Comité een vraag naar staat van studie bij de reeds gestelde vragen doet. Vermoedelijk zullen zich dan meer mensen opgeven, daar zij zich dan gevrijwaard kunnen achten te worden opgeroepen voor werkzaamheden op kleine schaal, die ook anderen kunnen verrichten, die meer tijd ter beschikking hebben.

Mijn Heeren,

Uw antwoord op mijn schrijven gelezen.

Tot mijn spijt zie ik, dat U mijne bedoelingen niet juist heeft begrepen. Mijn opvatting omtrent deze kwestie is volstrekt niet zoo bekrompen als U onderstelt. Ik keur het niet af, dat personen met andere zienswijzen hieraan uiting geven, nog minder „beschouw ik die met afschuw.“ Ik respecteer ieder, die openlijk voor zijn overtuiging uitkomt en zal het niemand kwalijk nemen, als hij er een meening op na houdt, afwijkend van de mijne.

Wat mij in het bedoelde stukje hindert, is het volgende:

Op de eerste plaats. U spreekt in Uw antwoord van „grootte vraagstukken.“ Dat de zaak, waarover Ave schreef, een der grootste, zoo niet het grootste vraagstuk is, ben ik volkomen met U eens. Maar zulke allerbelangrijkste vraagstukken laten zich niet behandelen in een twintigtal regels, nog veel minder in den vorm van een „droom;“ wil men over zulke zaken spreken, dan dient men toch volop wakker te zijn. (k Veronderstel echter niet, dat de schrijver tijdens het opstellen van zijn stukje zat te slapen!)

Verder: Ave geeft hier uiting aan zijn meening omtrent het Gods bestaan. Dat er menschen zijn, die er zoo over denken, is, geloof ik, aan iedereen wel bekend. Het doel van zijn schrijven zal dus wel niet geweest zijn, om het bestaan van deze opvatting bekend te maken. Waarom heeft Ave het dan geschreven? Dit is mij niet duidelijk. Wanneer ik over dit onderwerp iets te lezen krijg, verwacht ik eenige argumenten, die de juistheid van de overtuiging van den schrijver bewijzen, of trachten te bewijzen of althans aannemelijk te maken. Doch Ave noemt geen enkel argument. Wat de inhoud van het stukje betreft, wordt er dus niemand iets wijzer mee, dus in dit opzicht is de waarde gelijk nul.

Wat Ave wel doet, is niet zijn eigen meening verdedigen, maar alleen de overtuiging van anderen bespottelijk maken. Dit is het, wat mij hindert. Ook wordt geen enkel motief aangevoerd, dat het bespottelijke van het geloof in een God tracht aan te toonen.

U schrijft in Uw antwoord: „Wij hekelen niet.“ Doch wat is het stukje van Ave dan?

U geeft mij den raad mijne godsdienstige gevoelens te uiten in Uw blad. Doch het openlijk bekendmaken en verdedigen van mijn godsdienstige gevoelens is hier in Delft toevertrouwd aan een man, die er ten volle voor berekend is, bij wiens woorden mijn geschrijf toch slechts kinderwerk zou zijn. Als ik op mijn beurt eens een goede raad mag geven, zou ik Ave en allen, die deze allergevichtigste vragen ook eens op wetenschappelijke wijze van Katholiek standpunt wenschen belicht te zien, aanraden, de lezingen bij te wonen van Dr. Jac. van Ginneken, die hier van tijd tot tijd gehouden worden. (Zie b.v. het S. W. waarin het bedoelde stukje van toen staat.)

Indien Ave zich gedrongen gevoelt, zijn standpunt daar tegenover te plaatsen, dat hij het dan doet op even waardige wijze als genoemde spreker en moge de inhoud dan ook zoo degelijk en gemotiveerd zijn, dat een vergelijking van deze twee tegenstrijdige zienswijzen mogelijk is, hetgeen nu, helaas, niet het geval is.

Dan eerst zal Ave het zijne er toe bijdragen om een onbevengende oordeel te kunnen vellen en dit grootte vraagstuk alzijdig te belichten; met zijn laatste stukje wordt het tegendeel bereikt.

Hiermede, mijne heeren, hoop ik mijn bedoelingen voldoende duidelijk uiteengezet te hebben.

Hoogachtend,

Th. J. WEIJERS,

Delft, 27 Maart 1920.

Breestraat 53.

Aan Th. J. W.

In tegenstelling met uw eerste brief, kunnen wij uw tweede schrijven waardeeren. Wij hopen dat u in 't vervolg uwe bedoelingen direct op een kalme waardige wijze zult uiteenzetten.

Dat het genoemde stukje u *gehinderd* heeft, begrijpen wij. Wij merken echter nog eens op, dat het slechts een belichting was, die geen commentaar of argumenten behoeft.

En wij hebben het dan ook opgenomen, niet omdat wij vonden dat Ave zijn opvattingen goed uiteenzette, niet omdat wij dachten dat iemand er iets wijzer uit zou worden, maar omdat de schrijver een opvatting op kernachtige wijze neerlegde, en dit op zich zelf is verdienstelijk. U hebt dus gelijk te zeggen, dat het uit Godsdienstig oogpunt van nul en geener waarde is, maar uit literair oogpunt heeft het wel degelijk waarde.

En juist omdat het zoo kort is, zouden wij u nog eens aanraden het door te lezen. En dan zult u zien dat Ave niet het geloof in een God belachelijk maakt, maar het geloof in een houten pop, vervaardigd naar inzicht van een categorie menschen, functioneerend volgens de eischen van diezelfde menschen, en die zij dan God noemen.

UIT DE PERS.

Aan de *N. R. C.* van Zondagochtend ontleenen:

De staking in het scheepvaart- en transportbedrijf.

Van de partij graan, bestemd voor de Oostenrijksche regeering, voor welke behandeling in het begin dezer maand door transportarbeiders-organisaties eerst medewerking werd toegezegd en daarna geweigerd, is thans door de hulp van technische studenten uit Delft ongeveer 3000 ton uit het silo van St. Job afgeleverd.

Daarna volgt nog een overzicht over de werkzaamheden.

We kunnen hieraan toevoegen, dat de oorspronkelijke opdracht hiermee vervuld is en 't werk voor Weenen voorloopig als afgevoerd kan beschouwd worden.

Hierbij zij er nog op attent gemaakt, dat volgens de *N. R. C.* ± 1000 werkwilligen in de havenbedrijven werkzaam zijn en er geen meer worden aangenomen.

T. S. T.

Het laatst verschenen nummer is dat van
Maart 1920 (No. 11, Jaarg. 9) en bevat:

Een elektrische boezembemaling in de prov. Groningen,
II, door W. L. Eerkes.

De Pluto-Stoker, I, door Ir. J. E. de Vrij Obreen.

Constructie der versnelling van den zuiger van een
stoomwerktuig, door J. Kruithof Jr.

Berekening van een roteerenden cilinderoven, door
W. H. H.

IJzer of gewapend beton voor bruggen, door v. L. C.

Over Acyclische Machines. Verslag van het Colloquium,
gehouden door den heer U. S. Joustra, door L. S. B.

De kanalisatie der Maas in Nederland. Lezing, gehouden
door Ir. F. L. Schlingemann, door A. J. I. (Vervolg).

Handels-aesthetiek. Lezing, gehouden door Prof. R. N.
Roland Holst, door A. L. (Vervolg).

Eenige mededeelingen over: Modelproeven in de be-
rekening van de E. P. K. Lezing, gehouden door
Prof. Dr. (h. c.) J. Schütte, door Th. Tideman.

Zuiderzee-plannen. Lezing, gehouden door Dr. C. Lely c.i.,
door v. L. C.

Vraagstukken Tentamen Theor. Mechanica, November
1919, door H. K. V. (Vervolg).

Boekbesprekingen.

Mededeelingen.

Errata.

ADVERTENTIEN.

EEN ONMISBAAR BOEK IS

Het Wetboek van Mevrouw Etiquette

voor Heeren - in zestien artikelen

door E. C. v. d. M.

INHOUD: Ontwikkeling. - Het uiterlijk. - Omgang met dames. - Het afleggen van bezoeken. - Op straat. Iedere man in zijn vak. - Thuis en elders. - Diners, soupers, lunchrons en tea's. - Brieven. - Sport en picnics. - Bals. - Verloofd. - Huwelijk. - Van komen en gaan. - Dingen die men onthouden moet.

Gebonden in heel linnen band *f* 2,90.

Ook verscheen van dezelfde schrijver:

Het Wetboek van Mevrouw Etiquette

voor Dames - in 32 artikelen.

Voorhanden bij de

Techn. Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.

Binnenwatersloot 33-35, Delft.

